

РЕШЕНИЕ

№ 374

гр. Ямбол, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря П.Г.У.

като разгледа докладваното от Галина Ив. Вълчанова Люцканова Въззивно гражданско дело № 20232300500450 по описа за 2023 година

Производството пред ЯОС е образувано по въззивна жалба на Д. Д. Д. от с.***** чрез пълномощника му адв.С. Т., АК-Ямбол против решение № 103/30.06.2023 г., постановено по гр.д.№ 668/2021 г. по описа на РС Елхово, с което съдът:

ОСЪЖДА ответника Д. Д. Д., ЕГН *****, от село *****, обл.***, ул.**** № ** със съдебен адрес в гр. Ямбол, ул. „Жорж Папазов“, № 5, ет.2, кант.17 – адв. С. Т. да заплати на ищеца М. Б. М., ЕГН – *****, от град****, пл.****№**, със съдебен адрес в гр. Елхово, ул. „Търговска“ № 7, адв. И. Ч., на основание чл.50, във вр. с чл. 45 от Закона за задълженията и договорите обезщетение в размер на 2076.20 лева за причинените имуществени вреди по собствения му лек автомобил марка „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № У1344ВА в резултат настъпило на 15.08.2021г. ПТП на път 7008 км 3 + 500м. в посока с. Изгрев, с ЕРД - теле с ушна марка BG/37/192146 и неизпълнено от ответника задължение да осъществява надзор над собственото си животно, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 12.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и ОТХВЪРЛЯ като неоснователно заявеното от Д. Д. Д., ЕГН – *****, по реда на чл. 298, ал.4 от ГПК, в случай на основателност на главния иск, възражение за прихващане с насрещно негово вземане срещу М. Б. М., ЕГН – *****, от град Елхово за сумата 2340 лева, представляващо стойността на причинените му имуществени вреди вследствие на погИ.ето на собственото му животно с идентификатор BG /37/192146 в резултат на процесното ПТП, настъпило на 15.08.2021 г., присъдени са и разноски.

Въззивникът обжалва изцяло решението, както в осъдителната му част, така и в частта, с която е отхвърлено възражението му за прихващане, като го счита за незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Иска се отмяна на този акт изцяло.

Счита се, че съдът неправилно е приел, че са осъществени всички елементи на деликта, които формират фактическия състав на деликтната отговорност като цяло. Въпреки, че е установено, че телето е собственост на въззивника Д. и е участвало в процесното ПТП, в резултат на което е настъпила смъртта на животното, не са налице доказателства за интензитета на вредите и най - същественото - за причинната връзка между произшествието и щетите, които ищецът твърди, че е претърпял неговият автомобил. По делото липсват данни за скоростта, с която ищецът М. е управлявал автомобила си, поради което от мотивите на обжалваното решение не става ясно защо ЕРС е приел, че се касае за скорост, която е в рамките на допустимата. Счита се, че ищецът не е положил достатъчно усилия при управлението на автомобила, за да предотврати настъпването на ПТП и несъмнено е допринесъл за вредоносния резултат. ЕРС не е обосновал изводите си относно това защо е кредитирал само част от свидетелските показания, които покрепят ищцовата теза за механизма на ПТП и вида на вредите, а не е дал вяра на показанията на свидетеля Д.а, от които се установява, че въззивникът е отглеждал животните в оградено място, спазвайки всички изисквания за безопасност. Неизяснено е останало и обстоятелството как телето се е озовало на пътния участък, където е настъпило ПТП-то, като това има пряко отношение към предмета на спора, както и по делото няма нито едно официално писмено доказателство, което да служи като индиция за това как точно е настъпило ПТП-то и възприето ли е било от органите на Пътна полиция.

Независимо, че с въззивната жалба се атакува решението на първоинстанционния съд и относно отхвърленото възражение за прихващане на Д., не са изложени каквито и да било съображения за неправилност на решението в тази част.

В законоустановения срок ищецът по делото М. Б. М. е депозирал отговор на въззивната жалба и счита същата за неоснователна, а постановеното от районния съд решение като правилно, законосъобразно и обосновано се желае да бъде оставено в сила. Излагат се подробни съображения за това, че съдът се е произнесъл съобразно наведените в исковата молба твърдения и събраните по делото пред първата инстанция доказателства. Съдът е обсъдил събраните писмени и гласни доказателства, въз основа на което е постановил и своя акт след като е установено, че ответникът е собственик на телето и се намира под надзора му съгласно чл.50 от ЗЗД, станало причина за настъпване на ПТП, при което ищецът е претърпял претендираните вреди. Цитирана е съдебна практика, приложима в настоящия случай според въззиваемия.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован не се явява и не изпраща представител. Депозирана е молба от пълномощника адв.Т., с която се поддържа въззивната жалба и изложените в нея доводи за неправилност на обжалваното решение.

Въззиваемият също редовно призован не се явява в съдебно заседание, а чрез своя пълномощник адв.Ч. поддържа възраженията си против жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства, въззивният съд приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима, подадена в предвидения в чл.259 ал.1 от ГПК преклузивен срок и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК. Въззивникът е легитимиран и има правен интерес от обжалването. Преценена по същество съдът намира въззивната жалба за неоснователна.

В съответствие с правомощията си при проверка на валидността и допустимостта на атакуваното решение, въззивният съд прецени, че последното е валидно и допустимо. При преценка по същество – атакуваното решение прецени за правилно.

Съгласно процесуалната възможност установена с разпоредбата на чл.272 ГПК във вр. с чл.235 от ГПК, въззивният съд изцяло препраща към мотивите на първоинстанционния съд, като по този начин ги прави свои мотиви, без да е нужно да ги преповтаря. В отговор на доводите на въззивника, наведени във въззивната жалба, въззивният съд намира за необходимо да изложи следното:

М. Б. М. е предявил пред ЕРС иск с правно основание чл.50 ал.1, вр.с чл.45 от ЗЗД да бъде осъден ответника, сега въззивник Д. Д. Д. да му заплати сумата от 2076.20 лева - обезщетение за причинените имуществени вреди по собствения му лек автомобил марка „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ в резултат настъпило на 15.08.2021г. ПТП на път 7008 км 3+500м. в посока с. Изгрев с ЕРД - теле с ушна марка BG/37/192146 поради неизпълнено от Д. задължение да осъществява надзор над собственото си животно, както и иск с правно основание чл.86 ЗЗД за законна лихва, считано от завеждане на иска до изплащане на сумата. Становището на ответника е било за неоснователност на иска като е направено възражение за съпричиняване от страна на водача на МПС, който е нарушил правилата за движение по пътищата като се е движел с несъобразена с пътните условия скорост, както и евентуално възражение за прихващане поради това, че на него също са му причинени имуществени вреди в размер на 2340.00 лева – стойността на починалото в резултат на получените увреждания при ПТП животно и желае съдът да извърши прихващане на двете насрещни претенции.

Съгласно разпоредбата на чл. 50 от ЗЗД за вредите, произлезли от каквито и да са вещи, отговарят солидарно собственикът и лицето, под чийто надзор те се намират, а ако вредите са причинени от животно, тези лица отговарят и когато животното е избягало или се е изгубило. Отговорността по чл.50 от ЗЗД е обективна и за да бъде реализирана е достатъчно ищецът да установи само факта на увреждането от собственото на ответника животно - теле, но не и виновно действие или бездействие на собственика му, тъй като вредата е независима от волята на правните субекти.

Страните не спорят относно собствеността на телето с ушна марка BG/37/192146 – собственост на ответника Д., както и участието му в ПТП на 15.08.2021 г. между него и МПС, собственост на ищеца М..

Въззивният съд намира за неоснователни възраженията на въззивника относно

настъпването на ПТП, как е възприето от полицията, какъв е интензитета на вредите и причинно-следствената връзка между ПТП и щетите по МПС. Пред първата инстанция са събрани писмени и гласни доказателства, от които се установяват тези оспорени от ответника обстоятелства. Налице е издаден протокол на ПТП, който не е оспорен от Д. и се ползва с материална доказателствена сила. От протокола за ПТП и съставената преписка рег.№ 261p-15260/16.08.2021 г. по случая в РУ Елхово, приложена по делото се установява настъпването на ПТП на 15.08.2021 г. между собственото на ответника теле и собствения на ищеца автомобил, управляван от него. По този повод е издаден протокол за ПТП № 1537943, посетено от мл.инспектор и мл.автоконтрольор 10 минути след настъпването му, което е записано в протокола и в докладната записка при извършена проверка по преписката, което сочи как е възприет инцидента от полицията.

Въпреки, че както се посочи по-горе не е необходимо пострадалият от действия на животно да доказва вина на собственика му, такава е установена от издадените по случая на Д. Д. Д. АУАН № 220445/16.08.2021 г. и влязло в сила на 28.10.2022 г. Наказателно постановление № 21.0261-000257/13.09.2021 г., с които е установено извършено от него нарушение – не направлява и оставя без надзор ППС с животинска тяга или стада /в случая животно/ и създава пречки /опасности/ за движението, ПТП , с което виновно е нарушил чл.106 ал.1 от ЗДвП и му е наложена глоба.

Механизмът на настъпилото ПТП, причинно-следствената връзка на същото с настъпилите вреди по автомобила, скоростта на движение на автомобила, се установяват от заключението на изслушаната и неоспорена съдебно-техническа експертиза пред районния съд. Според вещото лице ПТП е настъпило на 15.08.2021 г. в нощни условия по време на движението на лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № У 1344 ВА в посока с. Изгрев, на осветеността на фаровете, траекторията му на движение се пресича от безстопанствено животно, като е осъществен челно-страничен сблъсък между автомобила и животното.

Животното е пресичало платното за движение от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила, а последица от произшествието са материални щети по превозното средство и смъртта на животното. Щетите по автомобила са оценени в размер 2 076,20 лв. При разпита в съдебно заседание, вещото лице е заявило, че процесните увреждания биха се получили при твърдяната в исковата молба скорост на движение на автомобила – около 60 км/ч, тъй като ако скоростта на движение е била по-висока ударът с животното би причинил други щети – разрушаване на челното стъкло поради тежестта на телето.

Относно скоростта на движение на автомобила при настъпване на ПТП показания е дала свидетелката Симона Кръстева, пътувала на предната дясна седалка, която е заявила, че не са карали бързо – около 50-60 км/ч, имала навик да гледа километража.

С оглед заключението на авто-техническата експертиза и свидетелските показания на свидетелката Кръстева следва извода, че скоростта, с която се е движил лекия автомобил по време на удара с животното е била съобразена с чл.21 ал.1 от ЗДвП, която извън населено място е 90 км/ч. В случая не са налице данни за ограничаване на скоростта в участъка, в който е настъпило ПТП под тази, с която се е движил ищеца.

Предвид това въззивният съд намира за правилни изводите на първата инстанция и относно липсата на съпричиняване на произшествието от страна на ищеца и тези за наличието на предпоставките за ангажиране отговорността на собственика на участвалото в ПТП животно без надзор. Действително свидетелката съпруга на ответника Живка Д.а е дала показания, че животните се отглеждат обградени от електропастир, но фактът, че животното се е намирало на 40-50 км от това място, не води до извода, че съдът не е кредитирал нейните показания относно начина на отглеждане на животните от съпруга й. Както бе посочено вече, в настоящата хипотеза не е необходимо установяване на виновно поведение у ответника, а само че е собственик на животното и то се е намирало под негов надзор в момента на настъпване на ПТП, което е безспорно установено.

Правилно е уважена претенцията на ищеца за настъпили вреди от деликт, но предвид недоказаното от страна на ответника съпричиняване за настъпване на процесното ПТП от страна на ищеца-водач на МПС, е неоснователно възражението на ответника за прихващане. Безспорно ответникът собственик на телето също е претърпял вреди от неговата смърт, но предвид установената вина за това, която носи самия той, не са налице предпоставките на чл.103 от ЗЗД за изискуемост и ликвидност на две насрещни вземания.

Като е достигнал до същите правни изводи, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено, а въззивникът следва да заплати на въззиваемия направените пред настоящата инстанция разноски в размер 500 лв.

На основание изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 103/30.06.2023 г., постановено по гр.д.№ 668/2021 г. по описа на РС Елхово.

ОСЪЖДА Д. Д. Д., ЕГН ***** от село *****, обл.***, ул.**** № ** със съдебен адрес в гр. Ямбол, ул. „Жорж Папазов“, № 5, ет.2, кант.17 – адв. С. Т. да заплати на М. Б. М., ЕГН – ***** от град****, пл.****№**, със съдебен адрес в гр. Елхово, ул. „Търговска“ № 7, адв. И. Ч. направените пред въззивния съд разноски в размер 500 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____